

zei de Rups. — Alice vouwde haar handen en begon:

DE GRIJSAARD EN DE JONGELING.

«Oud zijt gij, o Wolfert en wit is uw schedel»,
Dus sprak hem een jongeling aan,
«En toch staat gij telkens maar weer op uw hoofd,
Als waart ge totaal van uw zinnen beroofd,
Ai, zeg mij, hoe durft gij 't bestaan?»

«Ik vreesde als knaap», (was het antwoord des ouden),
«Mijn hersenkas was wel wat têr;
Maar sedert ik weet, dat daar binnen niet één —
Eén greintje verstand schuilt, nu mag 'k, naar ik meen,
M' ontspannen, zooals ik begeer».

«Oud zijt gij, o grijsaard», hervatte de jongeling,
«Met jonkheid is slankheid vergaan,
O, zeg mij, hoe gij, nu zoo lijvig gevormd,
Al kopbuitlend telkens de deur binnenstormt,
O, zeg mij, hoe legt gij dit aan?»

«In d'uchtend des levens», was 't antwoord des grijsaards,
«Bedacht ik, hoe ras men verstijft,
'k Gebruikte dit zalfje — een vijfje de doos —
En smeerde daarmee mijn scharnieren altoos,
Waardoor men steeds soupeltjes blijft».

«Oud z
«V
Toch a
Ja, teld
A

«In den
Be
En de s
Verlicht
Is

«Oud z
«E
Een aal
En spri
O, l

«Ik heb
Sp
En wil
En niet
Ve

«Fout
«'t Wa
bedeesd.
«'t W